

# **ПРОЕКТНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ІННОВАЦІЙНА ФОРМА ВИХОВНОЇ РОБОТИ**

Сенченко Софія Олександрівна

Здобувач першого (бакалаврського) рівня вищої освіти

спеціальності 012 Дошкільна освіта

Обласного коледжу „Кременчуцька гуманітарно-технологічна академія

імені А.С. Макаренка” Полтавської обласної ради

e-mail: sencenkosofia21@gmail.com

Проектна діяльність є одним з активних видів навчально-пізнавальної діяльності, вона спрямована на розв’язання проблеми, пов’язаної зі створенням освітнього продукту, який має суб’єктивну або об’єктивну цінність і може розглядатися як спосіб організації такої діяльності. Проектна діяльність забезпечує інтегрований підхід в освіті, оскільки вимагає обміркованого та обґрунтованого поєднання змісту різних освітніх ліній базового компонента дошкільної освіти. В основі проектної діяльності лежить взаємодія суб’єктів освіти, яка виявляється у спільній праці, пізнанні, спілкуванні [1, с. 104].

Проектна діяльність передбачає створення вихователем таких умов, які дають змогу дітям самостійно або спільно з дорослим відкривати новий практичний досвід, здобувати його експериментальним, пошуковим шляхом, аналізувати його і перетворювати. У проектній діяльності дитина відчуває себе суб’єктом, оскільки отримує можливість бути самостійним, ініціативним, активним діячем, який відповідальний за досвід своєї діяльності та свої вчинки. Сутність проектної діяльності – активізувати і підтримати інтерес дітей до позначених у такій діяльності різноманітних проблем. Зазначимо, що керівництво проектною діяльністю веде до зміни позиції педагога. З носія готових знань він перетворюється на організатора пізнавальної діяльності своїх вихованців і допомагає дитині у пошуку вирішення поставленої або виявленої

нею проблеми. Педагог допомагає дітям самостійно знайти рішення, «відкрити» нове знання і привласнити його на рівні досвіду.

Основою методу проектів є розвиток критичного мислення, пізнавальних навичок, умінь самостійно конструювати свої знання, орієнтуватися в інформаційному просторі. Цей метод завжди зорієнтований на самостійну діяльність – індивідуальну, парну, групову, яку здобувачі освіти виконують протягом певного відрізка часу. Цей підхід органічно поєднується з груповим (cooperative learning) підходом до навчання. Метод проектів завжди припускає розв’язування деякої проблеми, яка передбачає, з одного боку, використання різноманітних методів, засобів навчання, а з іншого – інтегрування знань, умінь із різних галузей науки, техніки, технології, творчих галузей. Результати виконаних проектів повинні бути „відчутними”, тобто, якщо це теоретична проблема, то конкретне її розв’язання, якщо практична – конкретний результат, готовий до впровадження [2, с. 52].

Для успішної реалізації виховного проекту потрібні такі умови:

- наявність значущої у творчому, дослідницькому плані проблеми;
- уміння педагога ставити ключові та тематичні запитання;
- практична значущість очікуваних результатів;
- самостійна робота здобувачів освіти;
- структурування змістовної частини проекту (етапи, завдання, розподіл ролей тощо);
- використання дослідницьких методів;
- застосування комп’ютерних технологій (для пошуку інформації, спілкування з іншими учасниками проекту, створення кінцевого продукту проекту).

Механізм реалізації проектної технології складається з п’яти основних компонентів.

Перша складова — організація стимулюючого інформаційного простору (предметного, соціокультурного, освітнього), для розвитку потенціальних можливостей дитини, її внутрішнього світу.

Друга складова — організація різноманітних видів діяльності як умова самореалізації кожної особистості: соціально-комунікативної, суспільно-корисної, ігрової, фізично-оздоровчої, навчально-пізнавальної, науково-дослідницької, художньо-естетичної, туристсько-краєзнавчої, науково-технічної, декоративно-прикладної, еколого-натуралістичної.

Третя складова — організація продуктивного спілкування як умови соціального розвитку особистості, формування позитивної «Я –концепції».

Четверта складова — психолого-педагогічна підтримка вирішення здобувачами освіти своїх проблем, допомога їм у самопізнанні, самооцінці, самовизначенні та самоактуалізації. Ця складова потребує системного підходу.

Остання (п'ята) складова — підвищення професійної майстерності, проєктивної культури педагогічних кадрів. Основною рушійною силою в реалізації кожного проєкту є педагог, який усвідомлює свою соціальну відповідальність, постійно турбується за своє особистісне та професіональне зростання [3, с. 175].

Реалізація будь-якого проєкту здійснюється в ігровій формі, залученням дітей до різних видів творчої та практично значущої діяльності, в безпосередньому контакті з різними об'єктами соціального середовища (екскурсії, ігри, практично корисні справи). Проєкт може реалізовуватися в будь-якому об'єднанні дошкільників (у групі, підгрупі, одночасно в декількох групах, по всьому закладу, між декількома закладами, із залученням батьків дошкільників, у соціумі мікрорайону та ін.).

### Література

1. А. Баранова, Проєктна технологія як засіб формування інтересу до навчання молодших школярів. *Освіта і управління*. 2011. Т. 14, № 2/3. С. 102–105.
2. О.В. Григоряк, Формування культури проєктної діяльності: перешкоди та шляхи їх усунення. *Виховна робота в школі*. 2013. № 8 (серпень). С. 50–52.

3. Проектні технології у дошкільному навчальному закладі: посіб. упоряд.  
Ю.Д. Буракова. Х.: Основа, 2019. 204 с.